

01

ανατροπή

Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος 2006

ΣΕΘ

ΔΙΚΤΥΟ ΕΝΕΡΓΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΝ

Ιδρυτική Διακήρυξη Δικτύου Ενεργών Θεσσαλονικέων

Ο Νομάρχης κ. Ψωμιάδης χρησιμοποιεί στις μετακινήσεις του μηχανάκι, ενώ ο Δήμαρχος κ. Παπαγεωργόπουλος χρησιμοποιεί τη λιμουζίνα του Δήμου. Πρόκειται για διαφορά επικοινωνιακής πολιτικής. Ο μεν νομάρχης επέλεξε το προφίλ του «παιδιού του λαού», ο δε δήμαρχος το προφίλ του «μεγαλοπρεπούς άρχοντα». Αυτό που τους ενώνει δεν είναι τόσο η προφανής αντιπάθεια στα μέσα μαζικής μεταφοράς, όσο η ακράδαντη κοινή πεποίθηση ότι η πολιτική είναι κυρίως ένα επικοινωνιακό κόλπο. Έτσι καταλήγουν να κολλαρεύουν το λαό περισσότερο από όσο πρέπει, αλλά να τον εμπιστεύονται λιγότερο από ό,τι του αξίζει. Όμως κάποιος μπορεί να κοροϊδέψει πολλούς για λίγο, λίγους για πολύ, αλλά ποτέ όλους για πάντα. Οι λαϊκίστικες μεταμφιέσεις δεν μπορούν να αποκρύψουν το πραγματικό πολιτικό διακύβευμα. Στο αμείλικτο ερώτημα «εκσυγχρονισμός ή καθυστέρηση», ο Δήμαρχος και ο Νομάρχης απαντούν καθημερινά: καθυστέρηση και πάλη καθυστέρηση.

Ο συντηρητισμός αποτελεί την κύρια πλευρά της πολιτικής που ασκούν και αυτό υπερβαίνει τις τυπικές κομματικές διαφοροποιήσεις. Ο Δήμαρχος και ο Νομάρχης είναι συντηρητικοί - όχι γιατί έχουν αυτήν ή την άλλη κομματική τοποθέτηση, αλλά γιατί αδυνατούν να προσαρμοστούν ενεργητικά στη Νέα Εποχή της παγκοσμιοποίησης, της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, των πολυπολιτισμικών συνθέσεων και της κοινωνίας της πληροφορίας. Δηλαδή, γιατί δεν αντιλαμβάνονται ούτε τις νέες ανάγκες ούτε τις νέες δυνατότητες.

Κύριες εκφράσεις του συντηρητισμού είναι ο εθνικισμός και ο επαρχιωτισμός οι οποίοι βαίνουν παράλληλα. Μέσω του εθνικισμού καλλιιεργείται η αντίληψη της «ανάδελφης» πόλης που φοβάται αφ' ενός τον πολυπολιτισμικό εαυτό της και αφετέρου το βαλκανικό περιβάλλον της, δηλαδή τους γείτονες, δηλαδή την εν δυνάμει οικονομική και πολιτισμική ενδοχώρα της. Μέσω του επαρχιωτισμού η Θεσσαλονίκη αυτοπεριορίζεται ως ήσσονος σημασίας τοπικό κέντρο ματαίως ανταγωνιστικό προς την Αθήνα και ματαίως κυριαρχικό προς τον μικρόκοσμο της Κεντρικής Μακεδονίας.

> Συνέχεια στη σελίδα 2 >

01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12

Ιδρυτική Διακήρυξη Δικτύου Ενεργών Θεσσαλονικέων

Ιδρυτική Διακήρυξη Δικτύου Ενεργών Θεσσαλονικέων

Νομάρχης με Υφος Αβώου Πολίτη

Να ανοίξει η ατζέντα του μέλλοντος,

» να διατυπωθεί το νέο αναπτυξιακό δράμα

Η σχολική στέγη στο Νομό Θεσσαλονίκης

Ανοιχτή επιστολή στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας

Η κοινωνική πολιτική του Δήμου Θεσσαλονίκης

Οι ιδεολογίες, οι θεσμοί και οι Αφοί Ψωμιάδη

Ιδρυτική Διακήρυξη Δικτύου Ενεργών Θεσσαλονικέων > Συνέχεια από τη σελίδα 1 >

Με τέτοια λογική τα περί μητροπολιτικής Θεσσαλονίκης ακυρώνονται εκ των πραγμάτων. Όμως η Θεσσαλονίκη κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις μπορεί να λειτουργήσει ως «Πόλη-Πύλη» της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς τα Βαλκάνια, δηλαδή ως γέφυρα της αναπτυσσόμενης Ευρώπης με την αναπτυσσόμενη περιφέρεια.

Για να παίξει αυτόν το ρόλο πρέπει να προσφέρει στα Βαλκάνια αυτό που τους λείπει, δηλαδή ένα σύγχρονο, δυναμικό και ευέλικτο τριτογενή τομέα. Η ανάπτυξη λειτουργιών διοικητικής και επιχειρηματικής υποδομής, η παροχή υπηρεσιών στους δυναμικούς κλάδους των χρηματοοικονομικών εργασιών, των μεταφορών, της εκπαίδευσης, της σύγχρονης τεχνολογίας και των καινοτομιών θα πρέπει να καθορίσουν το νέο μοντέλο ανάπτυξης της πόλης.

Αυτός ο γενικός προσανατολισμός απαιτεί συγκεκριμένο σχέδιο δράσεων αλληλά και μια πλουραλιστική κοσμοπολίτικη κουλτούρα. Ο δήμαρχος και ο νομάρχης δεν διαθέτουν ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Αδυνατώντας να προωθήσουν πρακτικά και ιδεολογικά την ανάπτυξη, καθηλώνουν την πόλη ιδεολογικά και πρακτικά στην υπανάπτυξη. Αυτό σημαίνει μια

πόλη όπου οι δημόσιες υποδομές είναι άθλιες, όπου η καθημερινή ζωή είναι αφόρητη, όπου η πολεοδομική της φυσιογνωμία αναπαράγει βάνουσες ανισότητες, όπου καλλιεργείται ένα κλίμα φανατισμού και μισαλλο-

δεν μπορούν να εκφράσουν τις απαιτήσεις του σήμερα, ούτε και τις προσδοκίες του αύριο. Οι Θεσσαλονικείς δικαιούνται να βάλουν, επιτέλους, ψηλά τον πήχυ. Η Θεσσαλονίκη δικαιούται να ξεπεράσει τη μιζέρια. Οι ζω-

τών και όχι με όρους κλασικής κομματικής αντιπαράθεσης. Το ερώτημα πρόοδος ή συντήρηση υπερβαίνει το ερώτημα της κομματικής τοποθέτησης. Ένα ευρύ μέτωπο Θεσσαλονικέων πολιτών υπέρ της πρόοδου μπορεί και πρέπει να συγκροτηθεί.

Εμείς, οι υπογράφωντες αυτήν την πρωτοβουλία, δεν εκπροσωπούμε κανένα, παρά μόνο τον εαυτό μας. Δεν λογοδοτούμε σε κανένα, παρά μόνο στη συνείδησή μας. Δεν φιλοδοξούμε να γίνουμε δημοτικοί άρχοντες. Μας αρκεί να είμαστε ενεργοί πολίτες. Σαν ενεργοί πολίτες - Θεσσαλονικείς θέλουμε να εργαστούμε για μια Θεσσαλονίκη απαλλαγμένη από τα δεσμά της μιζέριας και της καθυστέρησης. Γνωρίζουμε ότι υπάρχουν και άλλοι πολίτες και συλλογικά σχήματα που θέλουν το ίδιο. Είναι αυτονόητο ότι μπορεί και πρέπει να συναντηθούμε.

Το αρκτικόλεξο Δ.Ε.Θ. σημαίνει Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης. Οι Θεσσαλονικείς το ξέρουν. Σημαίνει, όμως, και Δίκτυο Ενεργών Θεσσαλονικέων. Σύντομα οι Θεσσαλονικείς θα το μάθουν.

“ Εμείς, οι υπογράφωντες αυτήν την πρωτοβουλία, δεν εκπροσωπούμε κανένα, παρά μόνο τον εαυτό μας. Δεν λογοδοτούμε σε κανένα, παρά μόνο στη συνείδησή μας. Δεν φιλοδοξούμε να γίνουμε δημοτικοί άρχοντες. Μας αρκεί να είμαστε ενεργοί πολίτες. Σαν ενεργοί πολίτες - Θεσσαλονικείς θέλουμε να εργαστούμε για μια Θεσσαλονίκη απαλλαγμένη από τα δεσμά της μιζέριας και της καθυστέρησης. Γνωρίζουμε ότι υπάρχουν και άλλοι πολίτες και συλλογικά σχήματα που θέλουν το ίδιο. Είναι αυτονόητο ότι μπορεί και πρέπει να συναντηθούμε.

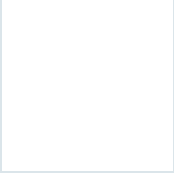
Το αρκτικόλεξο Δ.Ε.Θ. σημαίνει Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης. Οι Θεσσαλονικείς το ξέρουν.

Σημαίνει, όμως, και Δίκτυο Ενεργών Θεσσαλονικέων. Σύντομα οι Θεσσαλονικείς θα το μάθουν.

δοξίας, όπου η κοινωνία των πολιτών συνθλίβεται από τη γραφειοκρατία. Φτάνει πια! Η πόλη πρέπει να αναπνεύσει! Ο Δήμαρχος και ο Νομάρχης αδικούν την ιστορία της πόλης,

ντανές, παραγωγικές, δημιουργικές δυνάμεις της πόλης υπάρχουν και μπορούν να επιβάλουν την αλλαγή. Προϋπόθεση είναι η μάχη να γίνει με όρους αυτονομίας της κοινωνίας των πολι-

Νομάρχης με Ύφος Αθώου Πολίτη

■ Γράφει ο **Γιώργος Καριπίδης**
Karipidis@the.forthnet.gr

Ο Νομάρχης μας κ. Ψωμιάδης φαίνεται ότι βασανίζεται από ένα βαθύτατο διχασμό, από ένα τραγικό δίλημμα ταυτότητας. Είναι κυρίως Νομάρχης ή είναι κυρίως απλός πολίτης; Το δίλημμα αυτό επιλύεται ενίοτε υπέρ της ταυτότητας του Νομάρχη, όπως όταν π.χ. παρίσταται σε γάμους ή βαφτίσια και ενίοτε υπέρ της ταυτότητας του πολίτη, όπως όταν π.χ. συμμετείχε σε διαδήλωση πολιτών κατά του Νομάρχη για το ζήτημα της σχολικής στέγης (όπου έβγαλε και λόγο κατά του νομαρχιακού εαυτού του). Σπανιότερα η νομαρχιακή και η λαϊκή ταυτότητα συνυπάρχουν αρμονικά, όπως όταν σε επίσημα γεύματα παρίσταται ως νομάρχης και τραγουδάει ως Καζαντζίδης.

Η αιτία του διλήμματος είναι φανερή. Στον κ. Ψωμιάδη αρέσει ο τίτλος του Νομάρχη, αλλά καθόλου οι ευθύνες του. Έτσι αντί να επιλύει τα προβλήματα όπως οφείλει ως Νομάρχης, κυκλοφορεί ανάμεσά τους με ύφος αθώου πολίτη.

Όμως και άλλα ερωτήματα πλανώνται. Είναι ο κ. Ψωμιάδης με την Ν.Δ. ή κρατάει αποστάσεις από αυτήν; Η απάντηση στο κρίσιμο αυτό ερώτημα είναι και πάλι απλή: ήταν ανεπιφύλακτα με τη Ν.Δ. για να εκλεγεί και σήμερα κρατάει επιλεκτικά αποστάσεις για τον ίδιο λόγο, δηλαδή για να επανεκλεγεί. Άλλωστε ο ίδιος μας εξήγησε ότι είναι με τον κ. Καραμανλή, αλλά όχι με την κυβέρνηση Καραμανλή.

Εξίσου διλημματική είναι η στάση του κ. Ψωμιάδη απέναντι στον Χαρίλαο Φλωράκη, τον Οδυσσέα Τσενάι και τον Καρατσαφέρη. Αντίθετα, εξαιρετικά σταθερή πρέπει να παραδεχθούμε είναι η υποστήριξη του στον κ. Χριστόδουλο και στον Μέγα Αλέξανδρο.

Σε τελευταία ανάλυση πίσω από όλα αυτά βρίσκεται η ακράδαντη πεποίθηση του κ. Ψωμιάδη, ότι το παν στην πολιτική δεν είναι το πράττειν αλλά το φαίνεσθαι. Ως εκ τούτου νομίζει ότι μπορεί να δουλέψει τους πάντες, απλώς επιλέγοντας το κατάλληλο κάθε φορά επικοινωνιακό προφίλ. Συνήθως αυτό του λαϊκού παιδιού με το μηχανάκι.

Έτσι ο Νομάρχης μας, κατέληξε να κάνει την πολιτική θέατρο, πράγμα που δυστυχώς είναι σε βάρος τόσο της πολιτικής όσο και του θεάτρου.

■ Γράφει ο **Θανάσης Κ. Παππά** | Αρχιτέκτονα. pappas@menemeni.gr

04

Να ανοίξει η ατζέντα του μέλλοντος, να διατυπωθεί το νέο αναπτυξιακό όραμα

Η παρατεταμένη στασιμότητα και η φυσιο-λογική βελτίωση των υποδομών με έργα και παρεμβάσεις στη ροή του χρόνου είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα της σύγχρονης Θεσσαλονίκης. Δεν μπορούμε να πάμε και πίσω! Επίπεδη ανάπτυξη, χωρίς κέφι και εμπνευσμένο σχεδιασμό που να ανατρέπει δομές. Δεν μπορούμε να δείξουμε αξιόλογα πράγματα εκτός συνόρων. Αιλήθησε, οι όποιες παρεμβάσεις κλίμακας για τον επανασχεδιασμό της πόλης, που προκάλεσαν και κάποια κινητικότητα, προήλθαν από φορείς πέραν του Δήμου Θεσσαλονίκης.

Θυμίζω το πρόγραμμα πολιτιστικών, κοινωνικών υποδομών, το 1997 - Θεσσαλονίκη Πολιτιστική Πρωτεύουσα, τις αρχιτεκτονικές παρεμβάσεις, τον 1ο προβλήτα του Οργανισμού Λιμένος Θεσσαλονίκης, το αεροδρόμιο, τις αστικές αναπλάσεις και την αναβάθμιση των ιστορικών αγορών, τα κτίρια πολιτιστικής υποδομής, τους διεθνείς αρχιτεκτονικούς διαγωνισμούς και τους εθνικούς, απ' όπου προέκυψε η ανάπλαση της αλάνας της Τούμπας κ.λ.π. Θυμίζω την προσπάθεια σύνταξης του στρατηγικού σχεδίου της Μητροπολιτικής Θεσσαλονίκης στην προοπτική της αναδιάρθρωσης της Μητροπολιτικής Αυτοδιοίκησης, το δυτικό τόξο και τη συνολική αξιοποίηση των στρατοπέδων στο ΠΣΘ, τη δημόσια χρηματοδότηση για τις αστικές αναπλάσεις και το νέο Δημαρχείο. Αυτό το ίχνος δεν σβήνει ακόμα και όταν ο αδύναμος βηματισμός της δημοτικής αρχής θέλει να το καρπωθεί απολύτως.

Όμως η Θεσσαλονίκη δε χρειάζεται μόνο «μικρές ανάσες» και «αναπλάσεις», που γίνονται πλέον τοπωνύμιο για κάθε χρήση. Η αρχιτεκτονική και η πολεοδομία δεν είναι σκηνογραφία. Γι αυτό πρέ-

πει να θυμόμαστε την επιτροπή για την εκπόνηση του νέου σχεδίου με τον αρχιτέκτονα Ζάχο στα 1912, και την διεθνή επιτροπή σχεδιασμού με την Ε. Εμπράρ στα 1917. Να κάνουμε συχνά συγκρίσεις και να σκεφτόμαστε το παρόν και το μέλλον.

Χρειάζονται συνδυαστικές αναπτύξεις για την ανάδειξη της μητροπολιτικής Θεσσαλονίκης, νέα στρατηγική και όχι σημειακή συρραφή αποσπασμάτων. Χρειάζεται νέα διαχείριση της σχέσης ανάμεσα στην οικοδομημένη επιφάνεια και στο δημόσιο χώρο. Άρα αναζητούμε μια πολιτική βούληση για την πραγμάτωση συνολικής στρατηγικής αναβάθμισης. Χρειάζεται, λοιπόν, συλλογική και ανοικτή διαδικασία, καθ' όσα το όλο θέμα έχει να κάνει με το ρυθμιστικό, το Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο του Δήμου, τις Ζώνες Οικιστικού Ελέγχου, τις χρήσεις και τη μείωση των Συντελεστών Δόμησης, με το στρατηγικό σχέδιο, τους διαγωνισμούς για την ανάδειξη παραλιακού μετώπου και των προβλημάτων που έχουν σχεδιάσει αρχιτέκτονες διεθνούς κύρους και που έχουν μείνει αναξιοποίητοι. Έχει να κάνει με την ανάπτυξη μιας νέας κεντρικότητας στην δυτική Θεσσαλονίκη, την «άλλη πόλη», που σχετίζεται με την υλοποίηση του σχεδιασμού για το δυτικό τόξο και την αξιοποίηση των στρατοπέδων. Έχει να κάνει με την προοπτική διεκδίκησης της EXPO για το 2012. Χρειάζεται, δηλαδή, να αντιληφθούμε πως ο στρατηγικός σχεδιασμός έχει παρελθόν, παρόν και μέλλον.

Το μέλλον δεν έρχεται, όμως, δια μέσου των «κρυφών - μαγικών» κινήσεων της ΔΕΘ για την «ανάπτυξη» της κεντρικής περιοχής, εμπλέκοντας τον αρχιτέκτονα Καλατράβα σε διαδικασίες που ελέγχονται ως προς το περιεχόμενο, αλλιά και ως προς

τις συμπεριφορές στη διαχείριση της εξουσίας. Όπως δεν ήρθε με τις, ξεχασμένες πια, επικλήσεις του Δημάρχου να περιέλθει η HELEXPO- ΔΕΘ στην δικαιοδοσία του Δήμου, για να την περιθάλησει ως το παιδί της πόλης!

Με όλα αυτά δεν πρέπει να ξεχάσουμε τα «μικρά» προβλήματα της εποχής μας, που έχουν καταστεί μείζονα και ταλανίζουν την καθημερινότητά μας. Σε αυτά κυρίως γίνεται η ανάληψη ζωτικών δυνάμεων των πολιτών. Ποιος, αλήθεια, και πότε θα παρέμβει εναντίον της δικτατορίας του αυτοκινήτου, ιδίως στο ιστορικό - εμπορικό κέντρο; Ποιος δεν καθιερώνει την κάρτα στάθμευσης κατοίκου; Τι θα γίνει με χώρους στάθμευσης; Η αισθητική των όψεων των κτιρίων και οι οφειλόμενες, απαραίτητες πρωτοβουλίες της δημοτικής αρχής, η προσπελασιμότητα και η πραγματικά ελεύθερη διαδρομή από όλα τα εμπόδια, οι διαφημιστικές πινακίδες και η απομάκρυνσή τους από τα κτίρια, η απομάκρυνση των κεραιών, η επέκταση ηλεωφωρειολωρίδων, η γάγγραινα των φορτοεφορτώσεων, ο προγραμματισμός εν γένει και η υλοποίηση συνοδευτικών δράσεων που θα βελτιώνουν τον αστικό χώρο, θα ενεργοποιούν τους πολίτες, θα αναβαθμίζουν τον πολιτισμό στη Θεσσαλονίκη είναι θέματα που αναζητούν λύσεις.

Επομένως τα σύνθετα προβλήματα, που περιπλέκονται από τις ελλειπτικές προσεγγίσεις, επιβάλλουν την ανάγκη για μια βαθιά τομή στα πράγματα της Θεσσαλονίκης. Επιβάλλουν πρωτοβουλίες για μια νέα σύνθεση, για μια νέα πολεοδομική και όχι μόνο θεώρηση των πραγμάτων, μακριά από εντυπωσιασμούς της στιγμής. Η προοπτική της Μητροπολιτικής Θεσσαλονίκης και η ιστορία της

05

“ Γι αυτό πρέπει να θυμόμαστε την επιτροπή για την εκπόνηση του νέου σχεδίου με τον αρχιτέκτονα Ζάχο στα 1912, και την διεθνή επιτροπή σχεδιασμού με την Ε. Εμπράρ στα 1917. Να κάνουμε συχνά συγκρίσεις και να σκεφτόμαστε το παρόν και το μέλλον. ”

επιβάλλουν, για τον εορτασμό των 100 χρόνων της νεότερης ιστορίας της, την επανεμφάνισή της με ένα νέο πρόσωπο, που θα της ξαναδώσει το στίγμα που είχε διαχρονικά στον ευρωπαϊκό χάρτη.

Το πρώτο που πρέπει να γίνει τώρα είναι να αποβάλλει τον μετεωρισμό, να αποφασίσει με σαφήνεια. Να δοθεί σχέδιο με όραμα και να αναδειχθούν νέες σχεδιαστικές προσεγγίσεις, για ένα ρυθμιστικό και πολεοδομικό επανασχεδιασμό για τη μητροπολιτική περιοχή, που θα απαντά σε όλα τα αγωνιώδη ερωτήματα για το παρόν και το μέλλον της Θεσσαλονίκης. Το σχέδιο αυτό να μπολιαστεί και να στηριχθεί σε ένα βιώσιμο σχέδιο για την οικονομική και κοινωνική της ανάπτυξη. Με εμμονή και εργασία. Κυρίως με πίστη και συνέχεια, αφήνοντας τον καθαρό αέρα - της ευρωπαϊκής και διεθνούς εμπειρίας - να εισχωρήσει σε όλα τα δωμάτια των διοικούντων τη Θεσσαλονίκη και κυρίως αυτών που θα κληθούν να διοικήσουν στην νέα εποχή.

Πρόσφατα στο Ολύμπιον ο Ολλανδός αρχιτέκτονας Μπέν Βάν Μπέρκελ, παρουσίασε το αποτέλεσμα διεθνούς αρχιτεκτονικού διαγωνισμού για τον επανασχεδιασμό του προβλήτα του ιστορικού λιμένα της Γένοβας, με στόχο να μεταφερθεί η αστική ζωή στο θαλάσσιο μέτωπο, που πρέπει να αποτελέσει τον κεντρικό κρίκο σε μια αλυσίδα συμβάτων που θα συνδέσουν την πόλη με το λιμάνι. Οι πόλεις στηρίζονται στην αρχιτεκτονική, ανατρέπουν τα δεδομένα και γίνονται το επίκεντρο διεθνούς ενδιαφέροντος. Αν προσθέσουμε το Βερολίνο, το Παρίσι, το Μπιλμπάο και πλήθος άλλων πόλεων, θα αντιληφθούμε τη μείζονα αναγκαιότητα για πλήρη ανατροπή στο σχεδιασμό και την αναπτυξιακή προοπτική της Μητροπολιτικής Θεσσα-

λονίκης. Πρέπει, επομένως, να ανοίξει η ατζέντα του μέλλοντος, να διατυπωθεί το νέο αναπτυξιακό όραμα.

Έχουμε, όμως, και άλλα θέματα που συνιστούν την άλλη πτυχή, εκείνη που αφορά την αναπτυξιακή προοπτική της πόλης:

» Είναι εφιαλτικό να σκεφτεί κανείς πως στα όρια του Δήμου Θεσσαλονίκης αντιστοιχεί ένα κατάστημα υγειονομικού ενδιαφέροντος -κυρίως καφέ- σε 145 κατοίκους.

» Η αύξηση των δημοτικών τελών για το 2006 κατά 5,5% (που αθροιστικά σημαίνει πλέον του 100% για την τελευταία πενταετία) σε σχέση με τον προϋπολογισμό και το τεχνικό πρόγραμμα.

» Οι απόψεις για εκλογή δημάρχων με το 42%, που αποκλείουν τις συνεργασίες και ευρύτερες νομιμοποιήσεις για τις τοπικές κοινωνίες.

» Οι απόψεις που προσθέτουν στην περίπλοκη διοικητική δομή της χώρας των 1.032 ΟΤΑ, των 53 Νομαρχιών και των 13 Περιφερειών, τις πέντε υπερ-περιφέρειες.

» Οι θέσεις του τύπου πως, αντί για μητροπολιτικούς ΟΤΑ, συζητούν για συνδέσμους και χαλαρές ενώσεις, χωρίς να δίδεται απάντηση στα δομικά και πιεστικά προβλήματα της μητροπολιτικής διακυβέρνησης.

Με όλα αυτά πρέπει να καταπιστούμε, να αναδείξουμε -με διαβούλευση και επίμονη ενασχόληση- ένα σχέδιο που θα γίνει αποδεκτό ως ο βασικός καμβάς για την διοίκηση -με άλλο στιλ, με άλλους όρους, με άλλο περιεχόμενο- της Μητροπολιτικής Θεσσαλονίκης στην Ευρώπη των Περιφερειών και των πόλεων.

■ Γράφει ο **Κώστας Νικολόπουλος**
 Πρόεδρος της Ένωσης Συλλόγων Γονέων Πεύκων
 Αναπληρωματικό μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής Παιδείας Νομού Θεσσαλονίκης.

Η σχολική στέγη στο Νομό Θεσσαλονίκης

Κατά δήλωση του Αντινομάρχη Παιδείας κυρίου Διονύση Ψωμιάδη, το πρόγραμμα της σχολικής στέγης του 2005 απαιτεί πόρους ύψους 70,000,000€. Σύμφωνα πάντα με τον ίδιο, η Νομαρχία έχει εισπράξει μέχρι στιγμής 6,000,000€, ενώ «χάρη» στο φίλο Υφυπουργό κύριο Φώλια εισέπραξε άλλα 10,000,000€. Με την ίδια δήλωσή του ο κύριος Αντινομάρχης ομολογεί την αποτυχία του προγράμματος, τονίζοντας ότι ο Νομάρχης Θεσσαλονίκης και ο ίδιος είχαν βάλει πολύ ψηλά τον πήχη. Η αλήθεια είναι ότι ο Νομός Θεσσαλονίκης είναι εδώ και χρόνια ουραγός στην ανάπτυξη της σχολικής στέγης και, δυστυχώς, τίποτα δεν προοιwigεί θετικότερες εξελίξεις.

Η πραγματικότητα είναι ότι πολλή σχολεία λειτουργούν ακόμη σε διπλή βάρδια. Το φαινόμενο αυτό θα ήταν δραστικά εντονότερο αν πολλή σχολεία δεν στεγάζονταν σε ακατάλληλους χώρους. Έτσι παλαιά κτίρια τελείως ακατάλληλα για διδασκάλους, κοντέινερς, καινούρια κτίρια που στεγάσουν διπλάσιο αριθμό μαθητών από τον προβλεπόμενο, γυμναστήρια και αίθουσες πολλαπλών χρήσεων που μετατρέπονται σε αίθουσες διδασκαλίας και μισθωμένα ιδιωτικά κτίρια, καλύπτουν την τραγική εικόνα που θα παρουσίαζε η λεγόμενη «διπλοβάρδια» στην προσχολική, πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση του Νομού.

Φυσικά είμαστε πολύ μακριά από το σύγχρονο σχολείο των πανηγυρικών του κυρίου Ψωμιάδη.

Οι βαρύγδουπες εξαγγελίες και τα μεγαλεπήβολα σχέδια για τη σχολική στέγη, που ήταν από τα θέματα αιχμής της προεκλογικής του εκστρατείας, έχουν μετατραπεί σε ένα κουραστικό λιβανιστήρι προς την Κυβέρνηση για τρία χρόνια και εσχάτως σε ανούσιους και ανέξοδους πλεοντισμούς που δεν οδηγούν πουθενά.

Και να μη μιλήσουμε για το Δήμαρχο Θεσσαλονίκης: αυτός δείχνει απλά ότι το θέμα δεν τον αφορά.

Η αλήθεια είναι ότι ποτέ δεν παρουσίασαν ένα ολοκληρωμένο και αξιόπιστο σχέδιο, με ιεράρχηση προτεραιοτήτων και στόχους, το οποίο θα περιλαμβάνει και συγκριτικά στοιχεία της υστέρησης του Νομού, ούτως ώστε να διεκδικήσουν σοβαρά και με αξιώσεις περισσότερα και καλύτερα σχολεία για τα παιδιά μας.

Αντί γι αυτό το κύριο μέλημα του Νομάρχη είναι η πολεμική του απέναντι στον Οργανισμό Σχολικών Κτιρίων (ΟΣΚ). Η πρώτη του προτεραιότητα δεν είναι να γίνουν σχολεία, αλλά ποιος θα τα κάνει, ο ΟΣΚ ή η Νομαρχία. Εκεί αναλώνει το μεγαλύτερο μέρος της δραστηριότητάς του όσον αφορά στη σχολική στέγη.

Αν κανείς μελετήσει τα προγράμματα σχολικής στέγης του Νομού Θεσσαλονίκης θα διαπιστώσει ότι είναι απλά ένας μακροσκελής κατάλογος

έργων που στο μεγαλύτερο βαθμό δείχνει ευχές και προθέσεις και πολύ λίγο ρεαλιστικά και υλοποιήσιμα έργα. Αν δε κάποιος έχει την υψηλή φιλοδοξία να κατανοήσει με ποια κριτήρια συμπληρώθηκε ο συγκεκριμένος κατάλογος, καθώς και γιατί υπάρχουν σε αυτόν τα συγκεκριμένα έργα και όχι άλλα, τότε θα απογοητευθεί οικτρά.

Ακόμη και οι λίγοι πόροι που διατίθενται για το Νομό, κατανέμονται με βάση τις πιέσεις ή τις προνομιακές σχέσεις κάποιων Δημάρχων με το Νομάρχη και άλλους αρμοδίους.

Αυτή τη στιγμή υπάρχουν σχολεία υπερφορτωμένα και κάποια άλλα σε γειτονικές περιοχές με πολύ λίγους μαθητές. Κανείς δεν κάνει τον κόπο να διαχειριστεί τα σχολικά κτίρια με ορθολογικό τρόπο. Σε κάποιες περιπτώσεις, σύμφωνα με τους διευθυντές της εκπαίδευσης, πρέπει να γίνουν συγχωνεύσεις σχολείων, σε άλλες πρέπει να γίνει διαφορετική γεωγραφική κατανομή. Και όμως τίποτα δεν κινείται.

Είναι, όμως, καιρός να αναληφθούν σοβαρές πρωτοβουλίες και να πάψει να αντιμετωπίζεται το θέμα πρόχειρα και αποσπασματικά.

Η εκπόνηση και η διεκδίκηση του προγράμματος σχολικής στέγης αφορά τους μαθητές, τους Συλλόγους Γονέων, τις Ενώσεις και την Ομοσπονδία Γονέων του Νομού, την Τοπική Αυτοδιοίκηση, τους εκπαιδευτικούς

και τους φορείς τους, τους φορείς της εκπαίδευσης, την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση του Νομού, τον ΟΣΚ, το Τεχνικό Επιμελητήριο και, βεβαίως, τη Νομαρχία. Όλοι αυτοί πρέπει να συμμετέχουν σε έναν οργανωμένο δημόσιο διάλογο, όπου με διαφάνεια θα ορισθούν τα κριτήρια, θα τεθούν οι στόχοι και οι προτεραιότητες του προγράμματος, τα οποία θα βασίζονται σε μια ολοκληρωμένη καταγραφή της κατάστασης και στις πραγματικές ανάγκες της κάθε περιοχής τώρα και στο μέλλον. Επίσης πρέπει να αναδειχθούν τα συγκριτικά στοιχεία της υστέρησης σε σχέση με άλλες περιοχές της χώρας και να εξετασθούν εναλλακτικοί τρόποι αντιμετώπισης του προβλήματος. Έτσι μόνο η διεκδίκηση θα αποκτήσει τη μέγιστη δυνατή νομιμοποίηση και δυναμική.

Η εξάλειψη της διπλοβάρδιας και η διασφάλιση της πρωινής βάρδιας εκεί που κινδυνεύει πρέπει να είναι οι πρώτες προτεραιότητες. Η κατάργηση των κοντέινερς και των σχολείων με αμίαντο πρέπει να ακολουθηθούν αμέσως. Στη συνέχεια η αντικατάσταση των ακατάλληλων για σχολεία κτιρίων και η εγκατάλειψη του μισθώματος ιδιωτικών κτιρίων. Βαθμιαία η αντικατάσταση όλων των παιδιών διδασκασμένων που πλέον δεν πληρούν τις σύγχρονες απαιτήσεις και η λειτουργία όλων των σχολείων με τον προβλεπόμενο αριθμό μαθητών.

Κύριε Πρόεδρε, διάβασα τις δηλώσεις σας στον τύπο κατά την πρόσφατη επίσκεψή σας στην πόλη της Θεσσαλονίκης. Διάβασα, επίσης, και τη συνέντευξη του Δημάρχου της Θεσσαλονίκης στη «Μακεδονία» της Κυριακής 23 Οκτωβρίου τ.ε., όπου με περισσή αυταρέσκεια αποδέχεται το χαρακτηρισμό του μεγαλομανή που του αποδίδουν πολλοί σε αυτήν την πόλη, γιατί -όπως αιτιολογεί- «είναι οραματιστής. Και κάθε οραματιστής είναι μεγαλομανής». Μπερδεύομαι. Καταφεύγω στο Λεξικό και διαβάζω: «μεγαλομανία = 1. η εμμονή κάποιου να ζει και να κινείται σε επίπεδο ζωής υψηλότερο από αυτό που αντιστοιχεί στις πραγματικές δυνατότητές του 2. (ψυχολ) η παθολογική κατάσταση κατά την οποία ο ασθενής διακατέχεται από την πεποίθηση ότι διαθέτει ξεχωριστές ικανότητες και προσόντα» (βλ. Γ. Μπαμπινιώτης, Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας, 1998). Επανέρχομαι. Ευτυχώς, εξακολουθώ να κατανοώ ακόμη το νόημα των λέξεων.

Ωστόσο, ίσως, το πρόβλημα αυτής της πόλης συνοψίζεται στη ρήση του τοπικού της άρχοντα. Κύριε Πρόεδρε, έχουμε παραμυθιαστεί - χρόνια τώρα - ότι το να ζητούμε το ανέφικτο και το μη απολύτως αναγκαίο είναι όραμα. Κανένας σχεδιασμός. Καμία συζήτηση για τη σχέση κόστους -οφέλους σε ό,τι προτείνουμε. Τι και αν τα χρήματα που απαιτούνται για τη δημιουργία υποθαλάσσιας αρτηρίας και υπερατλαντικού αεροδιαδρόμου θα υπεραρκούσαν για τη ρύση του κυκλοφοριακού προβλήματος της Θεσσαλονίκης, μέσω της δημιουργίας ανισόπεδων κόμβων στην πηλατεία Δημοκρατίας και στην πηλατεία ΧΑΝΘ ; Μια τέτοια πρόταση, όμως, δεν είναι αρκούτσως γκλιμουράτη. Στερείται ... οράματος.

«Δίχως όραμα» είναι και η συζήτηση για μια πόλη ανοικτή και ανεκτική. Τι ρωτάτε για τον Οδυσσέα Τσενάι, για το κάψιμο των βιβλίων στην Αριστοτέλους, για την αντιμετώπιση των προβλημάτων των κοινωνικά μειονεκτούντων ομάδων. Τα θέματα αυτά δεν είναι για μεγαλομανείς.

Κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας. Κάτι είπατε, κατά την πρόσφατη επίσκεψή σας στη Θεσσαλονίκη, περί εξωστρέφειας. Μα δεν είμαστε εξωστρεφείς Πρόεδρέ μου; Δεν έχουν φροντίσει οι τοπικοί μας άρχοντες να πρωταγωνιστούμε στα Βαλκάνια; Κάθε μήνα δεξιωνόμαστε Βαλκάνιους Δημάρχους. Τι άλλο θέλετε; Σας παρακαλώ Πρόεδρε γίνετε πιο συγκεκριμένοι.

Κύριε Πρόεδρε, στην πόλη αυτή η τοπική ηγεσία επιδεικνύει κοινωνική ευαισθησία. Καταλαβαίνει την οικονομική στενότητα που αντιμετωπίζουν οι κάτοικοί της. Για το λόγο αυτό ο Δήμαρχος, στην εργώδη προσπάθειά του να αναδείξει το μεγαλείο της πόλης κατεβάζει με οχηματαγωγό την υπηρεσιακή του λιμουζίνα στη Ρόδο, κατά τη διάρκεια του συνεδρίου της ΚΕΔΚΕ. Είναι δυνατόν ο Δήμαρχος αυτής της πόλης να μετακινείται με το μισθωμένο λεωφορείο στο «οποίο στοιβάζονται» οι λοιποί Δήμαρχοι; Μια τέτοια ενέργεια θα μειώσει το κύρος της πόλης. Πάει η μεγαλοπρέπειά της.

Για τον ίδιο λόγο αυξάνει τα δημοτικά τέλη, κάθε χρόνο, σε ποσοστό πολύ μεγαλύτερο από τον πληθωρισμό (άλλωστε πόσοι θα το καταλάβουν; Πόσοι γνωρίζουν ότι πληρώνουν τα δημοτικά τέλη με το λογαριασμό της ΔΕΗ, και δεν αρκούνται στη γενική διαπίστωση «αυξήθηκε το ρεύμα»); Άραγε, πόσοι γνωρίζουν ότι το 2000 ο δημοτικός προϋπολογισμός ανέρχονταν στα 119.903.488€ και το 2006 στα 306.942.296€; (αύξηση 260% - βλ. δημοσιευμένα στοιχεία στη «Μακεδονία» της 19ης Νοεμβρίου τ.ε - μέσα σε μόλις πέντε χρόνια, με πληθωρισμό στο 3,5% και χωρίς να έχει πραγματοποιηθεί κανένα μεγάλο έργο από τη Δημοτική Αρχή).

Πόσοι άραγε γνωρίζουν ότι ο Δήμος Θεσσαλονίκης εισπράττει περισσότερα δημοτικά τέλη από την Αθήνα και τον Πειραιά; Συγκεκριμένα, στη Θεσσαλονίκη το τέλος ανά τετραγωνικό μέτρο για τις κατοικίες είναι 2,1€, ενώ στην Αθήνα 1,48€ (λιγότερο κατά 42% !) και στον Πειραιά 2,03€ (λιγότερο κατά 3,5%). Το ίδιο ισχύει και για τους επαγγελματικούς χώρους, καθώς το τέλος ανά τετραγωνικό μέτρο για τα καταστήματα στη Θεσσαλονίκη ανέρχεται στα 5,74€ έναντι 5,66€ στην Αθήνα και 5,65€ στον Πειραιά. Επιτέλους, η πόλη μας «εξιτώνεται» με την Αθήνα! Οι τιμές αυξήθηκαν από το 1988 έως σήμερα κατά 36,3% στην Αθήνα, 73,8% στον Πειραιά και 81,6% στη Θεσσαλονίκη.

Τώρα κατάλαβα τι εννοούσε ο Δήμαρχος όταν έλεγε πως η Θεσσαλονίκη πρέπει να είναι «ισάξια» της Αθήνας. Δυστυχώς, άργησα να το καταλάβω - τόσο εγώ όσο και οι συμπολίτες μου - πως εννοούσε μόνο τους φόρους (δεν πρόκειται για τέλη, καθώς σήμερα ουδεμία ανταποδοτικότητα έχουν)

Κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, όπως προκύπτει από τα ανωτέρω, είμαστε για μεγάλα πράγματα, αλλά δεν μας καταλαβαίνετε...

■ Γράφει ο **Αργύρης Αργυριάδης** | Δικηγόρος, info@alf.gr

Ανοιχτή επιστολή στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας

Μεγαλομανής = οραματιστής;

■ Γράφει ο Κώστας Παγκαρλιώτας | Εκτελεστική Επιτροπή Ε.Κ.Θ.

Η κοινωνική πολιτική του Δήμου Θεσσαλονίκης:

Μια ιστορία επιστημονικής φαντασίας

«Ο άνεργος, ο άστεγος και ο άπορος, περισσότερο και από το πρόβλημα της επιβίωσης αντιμετωπίζουν και το πολιτικό πρόβλημα του κοινωνικού αποκλεισμού τους». Ο κοινωνικός αποκλεισμός δεν συνιστά έτσι μονάχα κοινωνική παθογένεια, αλλά και σαφές πρόβλημα που αναφέρεται στην άσκηση των δικαιωμάτων. Η εμπέδωση της πολιτικής δημοκρατίας είναι αδιανόητη χωρίς πολιτική για τη μείωση των κοινωνικών ανισοτήτων, χωρίς τη μέριμνα υπέρ των κοινωνικά ασθενέστερων και την στήριξη των χαμηλών εισοδημάτων.

Οι τοπικές κοινωνίες μέσα από συλλογικές δράσεις πρέπει να δημιουργούν τις προϋποθέσεις για την παραγωγή πόρων και τη δημιουργία νέων θέσεων απασχόλησης. Και είναι σαφές ότι δεν μπορούν να πετύχουν αυτούς τους στόχους χωρίς συλλογική δράση αλλά και συνεργασία της «κοινωνίας των πολιτών» και των φορέων της. Εδώ αναδεικνύεται ως πολύ σημαντικός ο ρόλος των εκλεγμένων τοπικών αρχών αυτοδιοίκησης, οι οποίες κατακτούν όλο και μεγαλύτερο χώρο στη διαμόρφωση και την άσκηση κοινωνικής πολιτικής.

Η τοπική αυτοδιοίκηση έχει ως σκοπό τη διοίκηση και διαχείριση των το-

πικών υποθέσεων. Για το λόγο αυτό θα έπρεπε να είναι μία αποτελεσματική μέθοδος άμεσης παροχής ορισμένων αγαθών και υπηρεσιών, αλλά και εξυπηρέτησης των βασικών αναγκών των πολιτών, έχοντας το πλεονέκτημα της άμεσης επαφής με τους πολίτες και της άμεσης βίωσης των ουσιαστικών προβλημάτων.

Το κοινωνικό μοντέλο καλύπτει πολλούς τομείς: από την εκπαίδευση και την κατάρτιση έως την απασχόληση. Από την πρόνοια, την κοινωνική προστασία, την υγεία έως την καταπολέμηση του ρατσισμού και των διακρίσεων. Το κοινωνικό μοντέλο δρα και ως πρόληψη των ανισοτήτων και το κυριότερο χαρακτηριστικό του κοινωνικού μοντέλου είναι η καθολικότητά του. Απευθύνεται στο σύνολο των πολιτών, έστω και αν διαφοροποιείται ανάλογα με το είδος των αναγκών, με κύριο στόχο την κοινωνική ενσωμάτωση όσο το δυνατόν μεγαλύτερου αριθμού πολιτών.

Μία αναδρομή στην «κοινωνική πολιτική» του Δήμου Θεσσαλονίκης (απολογισμοί για την κοινωνική πολιτική ετών 2000, 2001, 2002, 2003 - που είναι και ο τελευταίος που έχει δημοσιευτεί) αποδεικνύει ότι αυτή διαπνέεται καθαρά από ένα συνδυασμό

νεοφιλελεύθερης, τεχνοκρατικής και «φιλιανθρωπικής» αντίληψης:

Η νεοφιλελεύθερη αντίληψη απορρίπτοντας συνολικά τον κρατικό παρεμβατισμό και υπερθεματίζοντας τις δυνάμεις της αγοράς, επιζητεί την πλήρη εμπορευματοποίηση της κοινωνικής προστασίας. Προτείνει την ιδιωτική ασφάλιση, την κατάργηση των επιδομάτων, την παραπομπή του ζητήματος της ανεργίας στους αυτόματους και τυφλούς μηχανισμούς της αγοράς κ.ά. Μια τέτοια νεοφιλελεύθερη πολιτική, ωστόσο, υπονομεύει την κοινωνική συνοχή και σταθερότητα, καθώς οι κοινωνικοί κίνδυνοι που επιδιώκει να θεραπεύσει η κοινωνική πολιτική πηγάζουν ακριβώς από την αστάθεια, τη μεταβλητότητα και το απρόβλεπτο της αγοράς. Οι όλες δράσεις που απομένουν σύμφωνα με αυτήν την αντίληψη σε έναν οργανισμό Τοπικής Αυτοδιοίκησης είναι αυτές της «φιλιανθρωπίας» και του κοινωνικού «καθλιωτισμού» για να μην θίγεται και η «αισθητική» των πραιτωριανών.

Σύμφωνα με την τεχνοκρατική αντίληψη, η κοινωνική πολιτική είναι ζήτημα πόρων και χρημάτων του κρατικού προϋπολογισμού. Η διαθεσιμότητα αυτών των πόρων υπαγορεύει

Οι ιδεολογίες, οι θεσμοί και οι Αφοί Ψωμιάδη

■ Γράφει ο Κώστας Νικολόπουλος
Πρόεδρος της Ένωσης Συλλόγων Γονέων Πεύκων.
Αναπληρωματικό μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής Παιδείας Νομού Θεσσαλονίκης.

Τα αδέρφια Ψωμιάδη έχουν μια πολύ ενδιαφέρουσα πορεία. Ο ένας αγνός ιδεολόγος σοσιαλιστής της 3ης του Σεπτεμβρίου, όπως αρέσκειται ο ίδιος να αυτοπροσδιορίζεται, αναγνωρίζοντας μόνο στον εαυτό του αυτή την ιδιότητα. Ο άλλος αγνός ιδεολόγος της ακραίας δεξιάς, θεματοφύλακας των ιερών και οσίων του έθνους. Για χρόνια παράλληλοι λαμπροί βίοι.

Ο ένας έφτασε μέχρι το αξίωμα του Βουλευτή Θεσσαλονίκης, και μάλιστα πρώτος σε σταυρούς με το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας. Καίγοντας βιβλία, κατακεραυνώνοντας κάθε διαφορετική άποψη, με τη σημαία της μισαλλοδοξίας πάντα πρόχειρη, με την ακούραστη παρουσία του από εκδήλωση σε εκδήλωση και από γάμο σε κηδεία, έγινε το παιδί του λαού και έφτασε και στο αξίωμα του Νομάρχη.

Ο άλλος για χρόνια πανίσχυρος Πρόεδρος της μεγαλύτερης Ποδοσφαιρικής Ένωσης της χώρας. Κράτησε τη διοίκηση μακριά από οποιοδήποτε έλεγχο, αρνούμενος να αλλιάξει το πλειοψηφικό σύστημα εκλογής του, το οποίο αποκλείει οποιαδήποτε εκπροσώπηση της αντιπολίτευσης στο Δ.Σ. Κατά δημόσια δήλωσή του, το σύστημα αυτό κρατούσε μακριά από την ένωση τα ζιζάνια. Βεβαίως μόνος αυτός, αδέκαστος κριτής των πάντων, έχει το δικαίωμα να κρίνει ποιος είναι ζιζάνιο και ποιος όχι.

Στις Νομαρχιακές εκλογές του 2002 οι δρόμοι τους συναντήθηκαν. Οι ιδεολογίες πήγαν περίπατο. Οι οικογενειακοί δεσμοί επικράτησαν. Βέβαια, υπάρχει

και η άλλη εκδοχή: επιτέλους ο Διονύσιος κατάλαβε ότι ο Παναγιώτης ήταν ο μόνος άνθρωπος στη χώρα που ενσάρκωνε πλέον τις αρχές της 3ης του Σεπτέμβρη στις οποίες ο ίδιος βαθιά πίστευε.

Αυτό, βέβαια, ίσως αφορά τους ίδιους. Αυτό που αφορά την κοινή γνώμη είναι ο τρόπος που αξιοποίησαν την Ένωση Ποδοσφαιρικών Σωματείων στην προεκλογική περίοδο. Τα γραφεία της Ένωσης μετατράπηκαν σχεδόν σε προεκλογικό κέντρο. Μέσα από την Ένωση κινητοποιήθηκε ένας ολόκληρος μηχανισμός στήριξης της υποψηφιότητας Ψωμιάδη, που όμοιός του δεν υπήρχε στο Νομό.

Τρία χρόνια μετά συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο στις εκλογές της ΕΠΣΜ. Έφτασε η ώρα να αξιοποιηθεί η Νομαρχία για τις εκλογές της Ένωσης: Νομάρχης και Αντινομάρχης πήραν σβάρνα τα χωριά και τάζουν γήπεδα, κερκίδες, προβολείς, χλιοστάπτες και ό,τι άλλο μπορεί κανείς να φαντασθεί, προκειμένου να υπερψηφισθεί η παράταξη του κυρίου Ψωμιάδη. Ο στόχος, βέβαια, είναι να επαναληφθεί το ίδιο έργο σε ένα χρόνο στις επόμενες Νομαρχιακές εκλογές.

Είναι φανερό ότι τα αδέρφια έχουν έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο που αντιλαμβάνονται τη δημόσια λειτουργία τους. Είναι, όμως, καιρός να σπάσει το κέλυφος του απυρόβλητου και να τεθούν στη δημόσια κρίση οι πράξεις και τα έργα τους, και όχι οι κενού περιεχομένου μεγαλοστομίες και κομπορημοσύνες τους.

foto
thessalonikis

το βάθος και την έκταση των κοινωνικών παρεμβάσεων. Αυτή η αντίληψη υποτάσσει την κοινωνική πολιτική στον κρατικό προϋπολογισμό και συγγενεύει με τη νεοφιλελεύθερη. Υποτιμά και αγνοεί τα κοινωνικά προβλήματα, τους κοινωνικούς κινδύνους και τις κοινωνικές ανισότητες. Δραστηριοποιείται μόνο εκεί που μπορεί να απορροφήσει πόρους (από κοινωνικά προγράμματα ή κρατικές επιχορηγήσεις), χωρίς σχέδιο παρέμβασης, χωρίς άποψη και στρατηγική.

Τα αδιέξοδα και οι αδυναμίες και των παραπάνω αντιλήψεων οφείλονται κυρίως στη λανθασμένη κατανόηση της κοινωνικής πολιτικής, ως κάτι διαφορετικό από αυτό που οφείλει να είναι. Το αποτέλεσμα το πληρώνουν οι πολίτες της Θεσσαλονίκης.

Και όμως η Τοπική Αυτοδιοίκηση δεν είναι μόνο ένας τοπικής σημασίας διοικητικός μηχανισμός, αλλά αποτελεί ένα πολιτικο-διοικητικό θεσμό που πρέπει να βρίσκεται κοντά πολίτη. Ιδιαίτερα ο δεύτερος σε μέγεθος Δήμος της χώρας, αυτός της Θεσσαλονίκης, θα έπρεπε να αποτελεί χώρο στον οποίο συγκροτείται και ολοκληρώνεται η κοινωνία των πολιτών, χώρο στον οποίο να εκφράζεται, να συμμετέχει, να στηρίζεται

και να ολοκληρώνεται καθημερινά ο πολίτης.

Σε μια πόλη που η πραγματική ανεργία βρίσκεται σταθερά τα τελευταία χρόνια στο 17% και είναι μεγαλύτερη από τον εθνικό μέσο όρο, η ανυπαρξία του Δήμου είναι εντυπωσιακή.

Ο Δήμος Θεσσαλονίκης θα έπρεπε να αποτελεί ένα κοινωνικό, αναπτυξιακό και συμμετοχικό θεσμό που είναι προσανατολισμένος στην τοπική κοινωνία. Καλείται να περάσει από το ρόλο στήριξης προνοιακών προγραμμάτων περιορισμένης εμβέλειας σε ένα ρόλο επιτελικό, όπου ο κοινωνικός σχεδιασμός, η υλοποίηση και αξιολόγηση των προγραμμάτων θα αποτελούν την κοινωνική του πολιτική με στόχο την ενδυνάμωση της κοινωνικής συνοχής και προκοπής της πόλης και των ανθρώπων της. Το όλο εγχείρημα πρέπει να στηριχθεί στην διεξοδική μελέτη των τοπικών αναγκών, στον ακριβή και λεπτομερή σχεδιασμό της πολιτικής σε μακροχρόνια βάση και στην συνολική διαχείριση και αξιοποίηση των πόρων, στην εκμετάλλευση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της περιοχής, την ισόρροπη και πολυτομεακή ανάπτυξη, την αξιοποίηση του υπάρχοντος ανθρώπινου και υλικού δυναμικού.

Τρόποι για την υλοποίηση της συγκεκριμένης στρατηγικής, είναι για παράδειγμα:

1. Η δημιουργία τοπικών ευκαιριών απασχόλησης.
2. Η δημιουργία νέων και η υποστήριξη των ήδη υπάρχουσών ΜΜΕ - η λήψη θέσης για τα εμπορικά πολυκέντρα που θα εξαφανίσουν τα μικροκαταστήματα.
3. Η κατάρτιση και πληροφόρηση του τοπικού πληθυσμού.
4. Η δημιουργία και κινητοποίηση τοπικών αναπτυξιακών πρωτοβουλιών.

Όσο δεν θα γίνονται τα παραπάνω, θα συνεχίσουμε να έχουμε απολογισμούς κοινωνικής πολιτικής του Δήμου που μετά βίας καλύπτουν κείμενο 2-3 σελίδων, που για να γεμίσουν και αυτές γίνεται παρουσίαση της δραστηριότητας του Ληξιαρχείου Θεσσαλονίκης (η σύγχρονη κοινωνική πολιτική του Δημάρχου) και των γεννήσεων - θανάτων (δείτε τον απολογισμό του 2003). Με τέτοια αντίληψη και πολιτική πολύ φοβούμαστε το χάσμα γεννήσεων - θανάτων θα διευρυνθεί χάριν της ανύπαρκτης κοινωνικής πολιτικής του Δήμου της Θεσσαλονίκης, πάλι ποτέ «φτωχομάνας» της Ελλάδας.

10

Περί εξάρτησης

■ Γράφει ο
Παναγιώτης Γεωργιάκος

Αν δεχθούμε ότι η **εξάρτηση** είναι μία δουλική σχέση που αναπτύσσει συνειδητά ένα άτομο με έναν άηλο άνθρωπο, μία ουσία ή μία δραστηριότητα, την οποία δεν μπορεί να διακόψει ακόμη κι όταν αντιλαμβάνεται ότι του κάνει κακό, τότε πρέπει ν' αναγνωρίσουμε την ανάγκη αντιμετώπισης κυρίαρχα του φαινομένου της εξάρτησης ως κοινωνικό πρόβλημα, αδιαφορώντας για τον εκάστοτε **εξαρτησιογόνο παράγοντα**.

Παρά το ότι δε τα λεγόμενα **«ναρκωτικά»** αποτελούν την πλέον καταστροφική μορφή εξάρτησης, δεν δικαιολογείται το ενδιαφέρον της συγκροτημένης πολιτείας ή της επιστημονικής κοινότητας να στρέφεται αποκλειστικά σε αυτά.

Ταυτόχρονα, η αποδοχή του γεγονότος, ότι οι εξαρτήσεις συνιστούν μία γενικότερη δυστυχή εξέλιξη του πολιτισμού μας κι όχι την εκδήλωση της δυσλειτουργίας μίας κοινωνικής ομάδας σε τοπικό, εθνικό ή κοινωνικό επίπεδο, επιβάλλει ως απαραίτητο συστατικό της καταπολέμησης τους την ύπαρξη ευαίσθητων κοινωνικών συμμάχων κι εταίρων. Στην κατεύθυνση αυτή πρέπει κυρίως να κινηθούν οι εκπρόσωποι των τοπικών κοινωνιών, κάτι όμως που - τουλάχιστον στην πόλη μας - αντί για βασική προτεραιότητα, αποτελεί ευκαιρία αυτοπροβολής.

Ο συνδυασμός αυτών των δεδομένων με την απόφαση του συνόλου σχεδόν του πολιτικού κόσμου της χώρας να υιοθετήσουν ως αποτελεσματικότερη στρατηγική την αντιμετώπιση - όχι της εξάρτησης γενικότερα - αλλά του εξαρτησιογόνου παράγοντα (οπούχα) μέσω των υποκατάστατων, οδηγεί στην εκπομπή ενός επικίνδυνου κοινωνικού μηνύματος, συνοδευόμενου από την δημιουργία ανοχής στο μέσο πολίτη έναντι των ουσιών.

12